

цѣлъ ли съмъ азъ, цѣли ли сж другаритѣ, зачу са ни най малко измѣнившитѣ са, спокоенъ гласъ на Скобелева.

— *Et bien, messieurs, resument!*

И той съ тази сжщата ясноть почнѣ да излага своитѣ доводи, като ужъ че ли ей сега нищо не са е случило, точно като че прѣчка са е строшила подѣ кракѣтъ на конѣтъ

Въ това время армията го вече забѣлѣжила Той вече ставаше кумиръ на офицеритѣ и солдагитѣ

Геройтъ, легендарний витязъ, растеше и са формирова-ше въ общото съзнание на бойовната младежъ и само тѣ-поумието и педантизмѣтъ глѣдахъ на него съ недовѣрие и зависть!

И това недовѣрие и тази зависть са прѣкиратихъ само съ смъртъта на Михаила Димитриевича Само сега са спотаихъ тѣ

У насъ, за да бждешъ оцѣненъ, за да получишъ по пра-во принадлежащото — трѣбва да умрѣшъ

Подло время и подли хората! колко приятели сега са намѣрихъ у него, и колко малко бѣхъ тѣ тогава

Какъ той умѣеше да говори съ солдатитѣ, знаятъ тѣ-зи, който го е видѣлъ съ тѣхъ. Тѣ го разбирахъ отъ по-ловина дума — и той ги знаеше «до тилѣтъ,» както са изрази единъ «изъ малыхъ сихъ.» Мене ми разказвахъ, напримѣръ, за урокѣтъ на атаката на батареята, даденъ отъ него на повобранцитѣ. Бѣхъ сто челоуѣка

— Е, братци, какъ вий пушката ще носите?

— А на ура ваше-ство.

— Ура-ура А вий съ умъ да ги распрѣсните Знаете ли какво нѣщо е картечь (гюлле)? На, ето, спуснахте са вий, завикахте ура — неприятельтъ грѣмна съ топоветѣ, двадесѣтъ душъ отъ васъ падихахъ Колко вий сега сте останжли. Осемдесѣтъ. Отдѣлетте са двадесѣтъ душъ Тѣзи сж на убититѣ, чувате ли Тѣхъ ги вече нѣма Е, а вий какво ще правите, за да би по ловко излѣздо.

— А ний, ваше-ство, догдѣто той пакъ напѣлни, значи, да положи, тукъ на него и ще са струнаме На ичикъ него

— Е, сега сте юнаци Значи, разбрахте ма. Да идемъ да ядемъ каша

И генералъ взе дървяната лѣжпчка отъ първитѣ сол-